

Αναγινώσκεται ὁ ἀνωτέρω ἐξάμετρος βουστροφροῦν εἰς τρεῖς στίχους γεγραμμένους ἐπὶ μολυβδίνου πράγματος ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς Ἐλευσίνος κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ παρόντος ἔτους εὐρεθέντος (1) καὶ ἐν τῷ παρατεθειμένῳ ξυλογραφήματι εἰς τὸ φυσικόν του μέγεθος ἀπεικονιζομένου (2).

Μετὰ τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τρίτου γράμματος τοῦ πρώτου στίχου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὄλης πρώτης λέξεως γενομένην τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ κληροῦ κ. Σ. Κουμανούδη (3) ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ εὐρημά μας οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀ λ τ ἦ ρ ω ν. Νὰ ἦναι ἄρα γε τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀ λ τ ἦ ρ ω ν, ὧν μνημονεύει, ἀλλὰ δὲν περιγράφει ὁ Παυσανίας (Βιβλ. 5, 27, 8); ἢ τελευταία συλλαβὴ Ἄ ἀν σημαίνει μάλλον Ἀλώφιος καὶ ἔχει ἄλλῃρος, ὡς φίλος μου ἀνήρ φρονεῖ καὶ ἐγὼ κλίβω να παραδεχθῶ, μας διδάσκει ὅτι ἐν τῇ εορτῇ ταύτῃ καὶ γυμνικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο. Μεταξὺ τοῦ 10^{ου} καὶ 11^{ου} γράμματος ὑπάρχει ὁπῆ φέρουσα ἀκόμη τὰ λείψανα σιδηροῦ ἴλου ἢ κρίκου δι' ὧν πιθανώτατα ἀνήρτησεν ὡς ἀνάθημα μετὰ τὴν νίκην καὶ πρὸς διαίωσιν αὐτῆς τὸ ἀ λ τ ἦ ρ ὶ αὐ το ὁ Ἐπαινετός. Ἡ στίξις ἐν αὐτῷ ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης γίνεται διὰ τριῶν μικρῶν γραμμῶν μάλλον ἢ στιγμῶν.

¹Βλ' Ἐλευσίνι τῆ 20 Ὀκτωβρίου 1883

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗΣ ΕΚΔΟΧΗΣ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.

Ἐν ταῖς ἐκδοθεῖσι πρακτικαῖς τῆς ἐν Ἀθῆναις Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἔτι καὶ ἐδημοσιεύθη καὶ ἔκθεσις μου ἐν σελίδι 71 γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐμπροσθεν τοῦ παρὰ τὰς Θεσπίας λέοντος ἀνακαλυφθεῖσων ἐνεπιγράφων στηλῶν. Ὁ σύμβουλος τῆς Ἀρχαιολογ. Ἑταιρίας κ. Στέ-

(1) Ἐβρίθη εἰς τὰ στρώματα ἐκείνα τῶν γεγραμμένων ἔτι καὶ πλεῖστον ὅσα ὁμοίωματα ἀγγείων τῆς ἀρχαίας τέχνης.

(2) Τὸ μέγιστον πῆλός του εἶναι 0,035 τὸ δὲ ἐλάχιστον (κατὰ τὸ μέσον) 0,025 Γ. Μ. Τὰ βάρη του 2,199 Γαλ. γραμμάτια.

(3) Ἐνεκα γραμμῶν τινῶν μὴ δηλωθεῖσων ἐν τῷ ξυλογραφήματι κατὰ τὸ τρίτον γράμμα ἐπὶ ἀναγνώσκων κατ' ἀρχὰς αὐτὸ ὡς Ρ ἢ Δ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ εὐρω ἱκανοποιῶν με νόημα. Νυν καθαρῶνθέντος τοῦ ἀ λ τ ἦ ρ ὶ αὐ το ὡς ἐκ τοῦ ἐν ταῖς γράμμασι βύβου διακρίνεται καὶ τοῦτο καθαρῶτα ὅτι εἶναι Ἄ.

φανος Δραγοῦμης παρατήρησεν, ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ (πίναξ Α' 6) τὰ κατὰ δεξιὰ τῶ θεωμένων, μετὰ τὰ κύρια ὀνόματα ἀπὸ τοῦ στίχου 3 μέχρι τοῦ 12 ὑπάρχοντα ἀρχαῖα γράμματα Α, Κ, Ι, Ν, Π, Ο, καὶ αἱ συλλαβαὶ ΠΝΟΙ, καὶ ΟΛΥΜ, δὲν ἔχουσιν ὀρθῶς, ὡς ἐξελέγηθησαν ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τὸ ἴΚΙΜΕΜΕΕ ἔπεται τὸ ΠΝΟΙ, τὰ δὲ ἀνω τοῦ Ι γράμματα Θ, Ν, Ι, Κ, Α, τὰ κιονηδὸν κείμενα, ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ ΠΝΟΙ ἀποτελοῦσι τὸ ΠΝΟΙΟΜΙΚΑ. Ὅμοίως καὶ μετὰ τὸ ΟΛΥΜΙΚΟΣ ἔπεται τὸ ΟΛΥΜ, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ Μ γράμματα Π, Ο, (τὸ ὑπὸ τὸ Π Ι, καὶ τὰ ὑπὸ τὸ Θ Ν, Ι, Κ, Α γράμματα δὲν παρατηρήθησαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀναγνώσει καὶ ἔνεκα τῆς κατ' ἐπιπολὴν ἐγχαραγῆς τῶν γραμμῶν καὶ ἔνεκα τῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος θραύσεως τοῦ λίθου) ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ ΟΛΥΜ ἀποτελοῦσι τὸ ΟΛΥΜΠΙΟΜΙΚΑ. Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ κ. Δραγοῦμης εἶναι ὀρθοτάτη. Τὰ δὲ Πυθιονίκα καὶ Ὀλυμπιονίκα κενεῖται αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ Πυθιονικῆς καὶ Ὀλυμπιονικῆς κατὰ τὰ γνωστὰ κυανοχαῖτα, ἱππότα, ἀλχημτὰ κλπ. ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης, ἱπποῖτης, αἰχημητής.

	Α	Ρ	Ι	Ξ	Τ	Ι	Θ	Ν	
	Π	Ο	Λ	Υ	Κ	Λ	Ε	Ε	Ξ
	Π	Ε	Ι	Ρ	Α	Π	Ι	Ο	Μ
									Α
5	Π	Ο	Λ	Υ	Τ	Ι	Μ	Ι	Δ
	Ξ	Τ	Ι	Θ	Ν	Δ	Α	Ξ	Κ
	Π	Υ	Ο	Θ	Ρ	Ο	Ξ		Ν
	Δ	Α	Μ	Λ	Ι	Ο	Ξ		Θ
	Τ	Ι	Ξ	Ι	Μ	Ε	Μ	Ε	Ξ
10	Π	Ο	Λ	Υ	Μ	Ι	Κ	Ο	Ξ
	Δ	Α	Μ	Ο	Φ	Ι	Λ	Ο	Ξ
	Π	Α	Ρ	Α	Ι	Β	Α	Τ	Α

¹Αριστόν

Πολυκλής

Πειραδίων

Μελανθός

5 Πολυτιμίδης

	Στιώνδας
	Πυθόδωρος
	Δαμάλιος
	Τσιαμένης πυθιονίκα
10	Πολύνικος Δυμοπονίκα
	Δαμοφίλος
	Παραβίτας

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ὁ παλαιὸς ἡμῶν φίλος καὶ συμφοιτητῆς, ὁ νῦν καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐν Ἄλλῃ πανεπιστημίῳ κ. Heydemann ἐδημοσίωσεν νεωστὶ ἐν *Mith d. Arch. Instit.* 1883 (τεύχ. 3, σελ. 286) ἀλλοίαν ἐξήγησιν τῆς ἡμετέρας τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐσθημερίδος ταύτης (σελ. 53, πιν. 3) ἐκδοθέντος ὑφ' ἡμῶν τεμαχίου ἀρχαίου ἀγγείου. Ἐπειδὴ ἡ ἐξήγησις αὐτῆ τοῦ κ. Heydemann εἶνε ὀρθοτάτη, μὴ ἐπιδεχομένη μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, καθήκον ἡμῶν ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ἀφοῦ πρώτον ἐκφράσωμεν αὐτῷ, συντελέσαντι εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰς εὐλιχνεῖς εὐχαριστίας μας, νὰ ἐκθέσωμεν ἔπειτα ἐν περιλήψει χάριν μάλιστα ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἀγόρευσι τὴν Γερμανικὴν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν ἐρμησίαν.

Ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἡμεῖς εἰκάσαντες, ὅτι ἡ παράστασις ἐκείνη ἀνεγρέτε πιθανῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διαπραχθεῖσαν ἀρπαγὴν τῆς Μαρπησσης, ἐξηγήσαμεν τὴν μὲν ἐν μέσῳ ἐν ποδῆρι γιγνόμενον τῆς χειρὸς αὐτῆς Ἀπόλλωνα, τὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἐν ζωρᾷ κινήσει βραχυγίτωνα πολεμιστὴν, τὸν τὸ τόξον ἐντεταμένον ἔχοντα, Ἰδαν. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων κυρίων μορφῶν τῆς παραστάσεως ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τοῦ δευτέρου τόξου καὶ ἐκ τοῦ λειψάνου τῆς δευτέρας φαρτέρας περὶδέχθημεν καὶ ἄλλον παρὰ τὸν Ἰδαν ἰσχύμενον πολεμιστὴν, πιθανῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λυγκέα· προσέτι δὲ ὀρμηθέντες ἐκ τῆς διασωθείσης λευκῆς χειρὸς παρεδ-

χθημεν καὶ ἄλλην μορφήν γυναικείαν, ἣν ἐξελάβομεν ὡς τὴν Ἴριν· διεκρίναμεν λοιπὸν πρὸ τῆς ἰσταμένης γυναικῆς, τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρπησσης τρεῖς μορφάς, ἐνθ' ὁ κ. Heydemann διακρίνει ὀρθότερον δύο μόνον μορφάς, τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἰδας ἐκληθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἡ δὲ ἄλλη, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴρις θεωρηθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ἡ Ἄρτεμις, εἰς ἣν ἀνήκουσι τὸ τε λειψάνον τῆς δευτέρας φαρτέρας καὶ τὸ δεύτερον τόξον.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ μὲν ὑφ' ἡμῶν ὡς Μαρπησσης ἐξηγηθεῖσα εἶνε ἡ Λητώ, ὁ δὲ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἀπόλλων ἐκληθεῖς εἶνε ὁ Τιτυὸς, ἐν σοξέουσι τὰ τῆς Λητῆος τέκνα, Ἀπόλλων, ὁ καθ' ἡμᾶς Ἰδας καὶ Ἄρτεμις, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἴρις. Διότι ὁ Τιτυὸς εἴλκυσε τὴν μητέρα αὐτῶν Λητῶν τὴν τοῦ Διὸς κυδορὴν παράκοιτιν, ἐρχομένην εἰς Πυθῶν διὰ τοῦ καλλιχόρου Πανοπῆρος (Ὁμ. Ὀδυσ. λ. 581. πρβλ. καὶ Πaus. βιλ. Γ', 18, 9). Τὸ ὄρθον τῆς ἐρμησίαις τοῦ κ. Heydemann ἐπικυροῦται καὶ ἐξ ἀρχαίου ἐκ Καιρέας ἀγγείου τὸ ὅποτον ἔχει παραμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθέντος παράστασις (βλέπε *Mon. del Inst.* 1856, πιν. X), παρὰ ταις μορφαῖς μάλιστα τοῦ ὁποίου πρὸς ἄσιν πίσσης ἀμφιβολίας ὑπάρχουσι γεγραμμένα καὶ τὰ δνόματα, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΓΟΛΟΝ ΛΕ (τῷ) ΤΙΤΥΟΣ.

Κ. Δ. ΜΥΡΩΝΑΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΒ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Σελ. 109 ἑξ.

Μετὰ τὴν τύπωσιν νομίζω ὅτι ἀνέγνωσα τὸν στίχον Α 9 ὡδε: λῦθου αὐτῷ παρ[ε]χ[ο]μέν[ω]ι κτλ. Ἐπίσης νομίζω, ὅτι ὁ στ. Α 44 συμπληροῦται οὕτω: εἰς τὸ τεργὸν κατὰ ὑπόδοχὴν πηλ[ο]ῖ[σ]ι. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ προσθέντο, ὅτι λάθῃ τινα ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ λίθου δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ μεταγραφῇ· τὸ πανμοιότυπον ὅμως εἶναι ἀκριβές. Παραρράματα τοῦ ἐκδοτοῦ εἶναι: Α 2: ταμίαν τὸν θελοῖν. Β 23: ναύλοσ. -37. ΠΕρακῶς. -38: θυροκινκλίστιν (οὐχὶ θυροκινκλίστιν). Χ. Τ.